

Sygn. akt I NKRS 44/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Tomasz Przesławski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. Ś. i A. C. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 1 marca 2022 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Krakowie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 1098,

z udziałem A. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 28 lutego 2023 r.,

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 1 marca 2022 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS” lub „Rada”), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”), postanowiła:

przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie

Administracyjnym w Krakowie (pkt 1) oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. C., M. D., M. O., M. P., P. F., M. Ś., Z. Z. oraz K. Ż. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Krakowie (pkt 2).

Zaskarżona uchwała poprzedzona została postępowaniem w Radzie. Celem przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół członków KRS (dalej: zespół), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

W dniach 23 i 24 lutego 2022 r. zespół przeprowadził rozmowy z kandydatami biorącymi udział w postępowaniu konkursowym.

Na posiedzeniu 24 lutego 2022 r. zespół po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo sylwetki wszystkich kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

W wyniku głosowania zespół rekomendował w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym kandydaturę M. D., M. O. oraz M. Ś..

Zaskarżona uchwała podjęta została podczas posiedzenia plenarnego KRS 1 marca 2022 r.

Rada stwierdziła, że wszyscy kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 6 § 1 pkt 1-5 i 7 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2021, poz. 137; dalej: „p.u.s.a.”).

Następnie Rada, podejmując uchwałę, stwierdziła, że dokonując oceny kandydatów kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa, nie dzieląc stanowiska zespołu, uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie A. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie. KRS stwierdziła, że A. S. wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

Na stronach 4-8 uzasadnienia uchwały przedstawiona została charakterystyka kandydatów biorących udział w postępowaniu nominacyjnym, opisano ich wykształcenie, przebieg kariery zawodowej i indywidualne osiągnięcia. Z kolei na stronach 8-12 przedstawiono porównanie kandydatów.

W uzasadnieniu uchwały, KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów (s. 9 uzasadnienia uchwały KRS). Rada uwzględniła doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy kandydatów i działalność publicystyczną, opinie przełożonych i rekomendacje, jak również inne dokumenty dołączone do kart zgłoszeń – istotne z punktu widzenia zarówno kandydatów, jak i Krajowej Rady Sądownictwa. Rada uwzględniła także okoliczność, że wszyscy kandydaci systematycznie doskonalą swoje umiejętności przez uczestnictwo w różnych formach doskonalenia zawodowego.

Rada wskazała, że za wyborem kandydatury A. S. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wszechstronność i różnorodność jego doświadczenia zawodowego, przydatnego z punktu widzenia obowiązków sędziego, jakie mają zostać mu powierzone. W ocenie KRS A. S. dowiódł swoim wykształceniem, dotychczasową pracą oraz innymi aktywnościami zawodowymi, że w pełni spełnia wszystkie kryteria wyboru najpełniej oraz że wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

W ocenie Rady powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS 1 marca 2022 r. na:

1. A. C. oddano 8 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
2. M. D. oddano 7 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

3. M. O. oddano 6 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

4. M. P. oddano 5 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

5. P. F. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

6. A. S. oddano 11 głosów „za” oraz 1 głos „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

7. M. Ś. oddano 8 głosów „za”. nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

8. Z. Z. oddano 5 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

9. K. Ż. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

M. Ś. pismem datowanym na 4 kwietnia 2022 r. wniósł odwołanie od powyższej uchwały, zaskarżając ją w odniesieniu do punktu 1 w całości, zaś w stosunku do punktu 2 w części, tj. w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. Ś. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Krakowie. Zaskarżonej uchwale zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez (błędą jego wykładnię) błędne przyjęcie spełniania przez A. S. przesłanki z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., tj. „wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych działaniem organów administracji publicznej”, w zw. z art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i 2, art. 42

ust.1 ustawy o KRS oraz w zw. z art. 44 ust. 1 i 3 u.KRS w zw. z art.398³ § 1 pkt 1 k.p.c.

2. Naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i 2, art. 42 ust.1, art. 44 ust. 1 i 3 u.KRS w zw. z art.398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U 1997, nr 78, poz. 483) poprzez: dokonanie oceny kandydatury odwołującego się – M. Ś. bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny W sposób sprzeczny z prawem, dowolny, niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny, z pominięciem rzetelnej, obiektywnej oceny jego kwalifikacji, w tym w zestawieniu z kwalifikacjami A. S., którego kandydatura została przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, a także sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób lakoniczny, wybiórczy, nieodpowiadający prawu w zakresie argumentacji.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej uchwały w zakresie całego jej punktu 1 oraz uchylenie jej częściowo w zakresie punktu 2, tj. nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. Ś. do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Krakowie,

2. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa – w zaskarżonym zakresie.

Pismem datowanym na 7 kwietnia 2022 r. odwołanie od przedmiotowej uchwały KRS wniosła także A. C., zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie art. 2. art. 32 i art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania rzetelnej oceny kandydatur na podstawie przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz

zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie ma wpływ na wynik postępowania;

2. naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, poprzez podjęcie zaskarżonej uchwały bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania dokumentacji udostępnionej lub dokumentacji, która powinna być udostępniona Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem długoletniego doświadczenia zawodowego, szerokiej wiedzy prawniczej, stałego podnoszenia kwalifikacji, wieloletniej nienaganej służby orzeczniczej odwoławczej;

3. naruszenie art. 7 Konstytucji RP i art. 42 ust. 1 u.KRS. poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób lakoniczny, w szczególności w odniesieniu do pozostałych, z wyjątkiem wybranego, kandydatur, bez wzięcia pod uwagę kryteriów wskazanych w powołanych przepisach, w sposób wątpliwy i nie poddający się kontroli instancyjnej i uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury wybranej w przedmiotowej procedurze konkursowej.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Szef Biura KRS poinformował, że Rada nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołania.

W piśmie datowanym na 28 czerwca 2022 r. uczestnik postępowania Andrzej Skowron wniósł odpowiedź na wywiedzione odwołania, wnosząc o ich nieuwzględnienie.

Postanowieniem z 28 czerwca 2022 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS połączył sprawę o sygn. akt I NKRS 48/22 ze sprawą I NKRS 44/22 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NKRS 44/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie odwołania nie zasługiwały

na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do samej istoty postępowania w przedmiocie weryfikacji uchwał KRS prowadzonego przed Sądem Najwyższym. W myśl art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi w tym przypadku zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18).

Powyższe pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że odwołanie od uchwały KRS wniesione na podstawie art. 44 ust.1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

W tak ukształtowanej procedurze weryfikacyjnej, poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21). To zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie ocenia zatem podjętej przez Radę decyzji z punktu widzenia reguł zasadności. Sąd Najwyższy nie może bowiem zastępować Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata lub w sposobie zastosowania doń ustawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie jego kwalifikacji (wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 2021 r., I NKRS 113/21). To bowiem Krajowa Rada Sądownictwa

jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów.

Takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie oceny uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego. Trybunał Konstytucyjny wyraźnie podkreśla, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniach zarzutów, jakkolwiek sformułowanych osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów, jednak pozostających ze sobą w takim związku, że uzasadnione jest ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie. Dają się one bowiem sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, który wyraża stanowisko Odwołujących się, według którego ocena ich kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, oraz dokonana została w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie

powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 35 ust. 2 KRS, który stosowany także w postępowaniu przed Radą, nakazuje przy podejmowaniu uchwały, o której stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, brać pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że nie można podzielić zarzutu Odwołujących się, aby Rada zaniechała wszechstronnej oceny kandydatów, a wybór kandydata dokonany został w sposób dowolny. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że wszyscy kandydaci biorący udział w postępowaniu konkursowym zostali zaprezentowani podczas posiedzenia Rady w sposób odpowiadający przepisom prawa. Także w uchwale kandydatury przedstawione zostały w sposób zgodny z przepisami prawa, oraz odpowiadający przyjętemu przez Radę sposobowi ich przedstawienia.

Podkreślić także należy, że KRS podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatach wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach jej konstytucyjnych i ustawowych kompetencji.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyraźnie określono kryteria, które przyjęto dla oceny kandydatów biorących udział w postępowaniu konkursowym. Analiza uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, że Rada kierowała się kryteriami, wymienionymi w art. 36 ust. 2 u.KRS (s. 3 uzasadnienia uchwały KRS), a także kwalifikacjami oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów (s. 9 uzasadnienia uchwały KRS). KRS uwzględniła przy tym doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy kandydatów

i działalność publicystyczną, opinie przełożonych i rekomendacje, jak również inne dokumenty dołączone do kart zgłoszeń – istotne z punktu widzenia zarówno kandydatów, jak i Krajowej Rady Sądownictwa. Dalej wskazano, że Rada uwzględniła także okoliczność, że wszyscy kandydaci systematycznie doskonalą swoje umiejętności przez uczestnictwo w różnych formach doskonalenia zawodowego (s. 11-12 uzasadnienia uchwały KRS). Z lektury uzasadnienia uchwały KRS odczytać można, że wszystkie te kryteria rzeczywiście zostały przez Radę, na etapie rozpatrywania kandydatur, uwzględnione.

Sąd Najwyższy, jak już podniesiono, nie jest uprawniony do dokonywania powtórnej oceny kandydatów z punktu widzenia zasadności dokonanego przez Radę wyboru. Nie ocenia zatem czy wybór ten był słuszny, bo to jest zadanie Rady. Sąd Najwyższy może mieć inne wnioski płynące z oceny kandydatur, jednak nie może to powodować uchylenia zaskarżonej uchwały. Takie skutki może wywołać jedynie sprzeczność uchwały z prawem.

Przypomnieć należy, że z samego założenia procedura wyboru kandydatów na sędziego prowadzona przez KRS ma charakter konkursowy. Zadaniem postawionym przed Radą jest wybór najlepszego – w ocenie KRS dokonanej w oparciu o ustawowe kryteria – kandydata. Sąd Najwyższy, jak już zaakcentowano powyżej, nie może zastępować Rady w merytorycznej ocenie kandydatów. Sąd Najwyższy stoi na straży tego, aby procedura konkursowa przeprowadzona została zgodnie z przepisami prawa. W niniejszej sprawie, zawarta w uzasadnieniach odwołań argumentacja stanowi w istocie polemikę z dokonanymi przez Radę ustaleniami i zmierza do wykazania, że niewybrany kandydat jest lepszym kandydatem na stanowisko sędziego niż wybrany przez Radę A. S.. Wyartykułowane zarzuty nie wskazują jakich konkretnych uchybień, w odniesieniu do okoliczności analizowanej sprawy, dopuściła się Rada w toku postępowania konkursowego, aby można było uznać, że nie odpowiada ono prawu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadnie przyjmuje się, że subiektywne poczucie pokrzywdzenia nierekomendowanego kandydata nie stanowi podstawy do uchylenia zaskarżonej uchwały (wyroki Sądu Najwyższego z: 17 marca 2016 r., III KRS 5/16; 20 maja 2020 r., I NO 111/19).

W ocenie Sądu Najwyższego Rada uwzględniła w odniesieniu do

uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym, a przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Odwołujących się. Takich też okoliczności Sąd Najwyższy nie dopatrył się na etapie podejmowania przez Radę uchwały w tym przedmiocie. W sporządzonym w niniejszej sprawie uzasadnieniu uchwały KRS wyraźnie wskazano argumenty, które przesądziły o wyborze A. S..

W kontekście wyartykułowanych zarzutów należy też wyraźnie zaznaczyć, że Rada w sporządzanym uzasadnieniu nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego, pojedynczego osiągnięcia kandydata, co dotyczy zarówno działalności naukowej, publicystycznej, jak i zawodowej. Nieuzasadnione byłoby opisywanie każdego rozstrzygnięcia czy opinii prawnej sporządzonej przez ocenianego kandydata. Rada, w świetle obowiązujących przepisów, ma obowiązek wziąć je pod uwagę, przy dokonywaniu oceny kandydata – stanowi to bowiem realizację wszechstronnej oceny sprawy, w świetle art. 33 ust. 1 i 35 ust. 2 u.KRS. W ocenianej procedurze konkursowej, Sąd Najwyższy nie dopatrył się uchybień skutkujących koniecznością uchylecia zaskarżonej uchwały. Kandydatury Odwołujących się zostały zaprezentowane podczas posiedzenia Rady w sposób odpowiadający przepisom prawa. W uchwały kandydatury te przedstawione zostały w sposób zgodny z przepisami prawa, a także odpowiadający przejętemu przez Radę sposobowi przedstawienia pozostałych kandydatur. Przypomnieć należy, że poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje ocena okoliczności, jakie spowodowały, że przyjęte przez Radę, zgodne z prawem, kryteria przybrały postać niekorzystną dla Odwołujących się.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS. Zgodnie z tym przepisem uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Powołany przepis nie określa jednak wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwał nominacyjnych KRS. Nie powinno ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest

nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19; z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS, wypada podkreślić jeszcze, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21). Przy czym zauważyć należy, że nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki niewybranych kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: I NKRS 101/21, 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; 30 czerwca 2020 r., I NO 184/19; 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21). Podkreślić przy tym należy, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada odniosła się do cech każdego kandydata, wskazując, dlaczego w ocenie KRS lepszy jest inny uczestnik postępowania (s. 10-11 uzasadnienia uchwały KRS).

W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia ustawowe wymagania, w szczególności pozwala na dokonanie oceny z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika wprost, jakie względy przemawiały za wyborem uczestnika postępowania. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołujących się wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów. Niezasadny okazał się także w związku z tym, podniesiony przez A. C. zarzut naruszenia art. 7 Konstytucji RP.

Nie sposób zgodzić się także z zarzutami, jakoby w niniejszej procedurze konkursowej przed KRS doszło do naruszenia przepisów art. 2, art. 32 oraz art. 60 Konstytucji RP – zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego

zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania przez władze publiczne i jednakowego dostępu do służby publicznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zauważa się, że zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) sprowadza się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany (wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2022 r., I NKRS 149/21).

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 16 marca 2022 r., I NKRS 94/21). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Przypomnieć należy, że kandydat na stanowisko sędziowskie nie ma roszczenia o nabór do służby.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie dokonuje porównania kandydatur, lecz jedynie ocenia – czy określone kryteria zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów. W niniejszej sprawie, ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika, by Odwołującym się ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących ich kandydatury kryteriów lub też naruszenia zasady równości. Całościowa analiza przeprowadzonej procedury każe uznać ją za odpowiadającą prawu i gwarantującą równy dostęp do służby publicznej.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołania Odwołujących się.

